

Predikan 13 september 2020. Enheten i Kristus

Joh17:18-23

Liksom du har sänt mig till världen, har jag sänt dem till världen, och för deras skull belgar jag mig till ett offer, för att också de skall belgas genom sanningen. Men inte bara för dem ber jag utan också för alla som genom deras ord tror på mig. Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig. Den härlighet som du har gett mig har jag gett dem för att de skall bli ett och för att liksom vi är ett, jag i dem och du i mig, de skall fullkomnas och bli ett. Då skall världen förstå att du har sänt mig och älskat dem så som du har älskat mig.

Det kommer aldrig hända, att världen ska förstå, det är ju helt omöjligt att förstå. Möjligen tro men inte fullt ut förstå. Och hursomhelst, den här texten är sannerligen inte lätt att förstå. Johannes är en god teolog och hans berättande skiljer sig på många sätt från Matteus, Markus och Lukas och det är bra... men hans språk och meningsbyggnad kan vara oerhört förvirrande. Han tappar mig redan på andra raden. Hängde du med i alla växlingar mellan Gud, fadern, sonen, dem, oss, världen? Alla beskrivningar som syftade till att *Då skall världen förstå att du har sänt mig och älskat dem så som du har älskat mig.*

Låt mig läsa texten en gång till. Möjligen lite övertydligt med riktninggivande handrörelser och kanske en svagt raljant ton: *Liksom du har sänt mig till världen, har jag sänt dem till världen, och för deras skull belgar jag mig till ett offer, för att också de skall belgas genom sanningen. Men inte bara för dem ber jag utan också för alla som genom deras ord tror på mig. Jag ber att de alla skall bli ett och att liksom du, fader, är i mig och jag i dig, också de skall vara i oss. Då skall världen tro på att du har sänt mig. Den härlighet som du har gett mig har jag gett dem för att de skall bli ett och för att liksom vi är ett, jag i dem och du i mig, de skall fullkomnas och bli ett. Då skall världen förstå att du har sänt mig och älskat dem så som du har älskat mig.*

Käre Johannes, du gör det inte enkelt för oss. Eller så gör du det i meningen att vi får tänka själva, vi får tänka tillsammans, vi får söka och finna essensen och utgå från den.

Gud har älskat oss och sänt sin son för att visa oss vad livet är, livet som är vårt gemensamma och som vi har att leva tillsammans. Visst var det det du ville säga?

Idag är det ännu en söndag med ett tema som behöver förstås genom att förändras. För två veckor sedan när vi sågs till gudstjänst för första gången sedan mars var temat *Friheten i Kristus*. Då handlade det om att ta bort Kristus för att förstå att friheten och längtan efter frihet är djupt mänsklig, allmängiltig, något alla vi människor delar. När sedan svaret på allas frihetslängtan och frihetsbehov blir att Friheten är i Kristus så måste Kristus förstås som något allmängiltigt, något för alla, något som inte delar upp oss. Friheten i Kristus är just den stora friheten för alla. Huruvida den kan relateras till kristen tro beror mycket på hur vi som kyrka förmår att tydliggöra tron på Jesus Kristus och göra tron tillgänglig.

Samma sak idag med *Enheten i Kristus*. Det temat riskerar ju att få oss att tro att det är de kristnas enhet som ska eftersträvas, för att vi ska övertyga dem. Enheten i Kristus spär då på den felaktiga, ständigt felaktiga, tesen om att det finns ett vi&dom som är gällande och ska vara gällande. Dumheter!

Enheten i Kristus handlar också den om att det gäller alla, inte bara de som kallar sig kristna. Enheten är målet och när den blir till så blir den till i Kristus. Den blir till i försoningen, den blir till i den utgivande kärleken, den blir till i synen på den andre, den blir till i gemenskapen, samhörigheten. Alla är vi ett. Kristus som symbol för det goda livet manifesteras då vi människor kommer samman och enas om det väsentliga, det mest angelägna, det som spelar roll.

Då vi lär oss kämpa för det och låta våra mer eller mindre triviala olikheter spela mindre roll. De kan vi leva med om vi har något gemensamt som är större.

Det handlar Enheten i Kristus om.

Ända sedan i tisdags morse, vid vår Morgonbön i Västerort, då jag läste dagens text första gången inför denna predikan... ända sedan dess har en liten sångstrof klingat i mig. Det tog ett tag innan jag kom på var den kom ifrån. Frasen lyder *Tillsammans är ett sätt att finnas till.*

Den kommer från en låt med Lill Lindfors. En kärlekssång om mötet mellan två ensamma, lite vinddrivna, individer.

Men just den där frasen *Tillsammans är ett sätt att finnas till* sa ännu mer till mig. Den närmade sig, i ljuset av bibelberättelsen, temat och det stora, den närmade sig det existentiella anslaget. *Tillsammans* är ett sätt att finnas till. Att leva, modet att vara till, själva existensen behöver *Tillsammans*-heten. *No man is an island, no man stands alone...* sjöng vi när jag var tonåring. Den sången fortsätter *Each mans joy is joy to me and each mans grief is my own.* Varje människas glädje är min glädje, varje människas sorg är min egen.

Tillsammans är ett sätt att finnas till.

Om vi fortsätter på det kulturella spåret, med populärkulturens bidrag till vår förståelse av de stora frågorna, så kommer jag inte ifrån en sång av Mikael Wiehe som jag haft på min repertoar sedan 1981 då den kom på en LP. I vanlig ordning lyckas Wiehe fånga det stora i det lilla och det lilla i det stora. Nästan med en evangelisk precision.

Kom hem till mig så gör vi nåt ihop M. Wiehe

Sommarn miste lite av sin fägring. Solen miste lite av sin glans

När det, vi hade hoppats på föll ihop och gick i kras var det nästan som om glädjen inte fanns.

Nu säger du att inget har nån mening, att det enda, du vill ha är lugn och ro

Men vi kommer aldrig vidare om vi lutar oss tillbaks

Så kom hem till mej så gör vi nåt ihop

Du säger, vi har nått den punkt i livet när man blir tvingad att förstå att allt, man tog för givet och allt, man tog för gott var nånting som man bara fick till låns

Och jag önskar att det fanns nånting att säga som gav dej tillförsikt och mod

Men hoppet föds i handling Det vet jag att du vet

Så kom hem till mej så gör vi nåt ihop

Som en skuta utan segel, en skönhet utan spegel,

ja, som en hemlös irrar du omkring

Som en gamling i det nya, en fånge i det fria vågar du inte vänta dej nånting

Men det finns en tid när säden måste mogna Det finns en tid när gräset måste gro

Och när din säd har mognat färdigt och ditt gräs har blivit grönt

så kom hem till mej så gör vi nåt ihop

<https://open.spotify.com/track/3ycMxJeqDwrh61wmkjhepN?si=Far32oIWrgaPW7zvjMSfKw>

Hoppet föds i handling, det vet jag att du vet.

Så kom hem till mig så gör vi nåt ihop.

Förutom att vara en vacker strof i en fin sång så skulle det kunna vara en varudeklaration för själva idén med en församling som våran, själva idén med ett samhälle, Ja! med världen. *Hoppet föds i handling... kom hit så gör vi nåt ihop.*

Tillsammans är ett sätt att finnas till. No man is an island...

För att vi ska våga tro på och leva med och av det gemensamma, oavsett religiös hemvist, politisk ståndpunkt osv. Oavsett det som skiljer oss. Om vi ska kunna nå enheten i Kristus, enheten som förändrar världen, behöver vi acceptera.

Tillsammanshet, gemensamhet, kräver först och främst acceptans och god vilja, inte samsyn och likriktning.

Inom tolvstegs rörelsen, AA, osv och också i alla dessa Sinnesrogudstjänster så ber man, ber vi, utan att bli dogmatiska om Gud och tro, utan att sätta gränser ber vi *Gud, ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan och förstånd att inse skillnaden*. I den välformulerade bönen spelar acceptansen en stor roll. Att acceptera sig själv och att acceptera andra som grund för enhet, för förändring på individnivå och i samhälle och värld.

Jag har ett par tre favoritteologer som har format och följt med mig sedan tidigt 80-tal. En av dem är Paul Tillich, tysk-amerikansk teolog som kritiserade nazisternas framfart i mellankrigsåren och som sökte nytt och tillgängligt språk för kristen tro. Bland allt angeläget han har skrivit så har han gett ut en predikosamling som heter *The shaking of foundations* och som på svenska fick titeln *På vacklande grund*.

Predikningar hållna på universitetsområdet i USA där han arbetade. Andakter som lockade människor från alla håll. I samlingen finns en predikan med titeln *You are accepted*. Jag har inte boken, vare sig på svenska eller engelska. Så jag gjorde min egen översättning av ett stycke om acceptans efter att ha kommit över den engelska texten via internet. Predikan spänner mellan de klassiska begreppen synd och nåd. Lyssna!

Nåden drabbar oss när vi lever med smärta och rastlöshet. Den drabbar oss då vi går igenom den mörkaste dal av meningslöst och tomt liv. Den drabbar oss då vår avsky inför vår likgiltighet, vår svaghet, vår fiendtlighet och vår brist på riktning och fattning har blivit oacceptabla för oss. Den drabbar oss när vi, år efter år, erfar att det efterlängtrade livet inte blir till, när gammalt tvång regerar inom oss som det gjort

I årtionden, när förtvivlan förstör all glädje och allt mod. Men ibland, i just det ögonblicket, tränger ljuset fram i vårt mörker och det är som om en röst talar till oss: "Du är accepterad. Du är accepterad, accepterad av det som är större än du vars namn du inte känner. Försök inte göra något just nu; kanske ska du göra mycket senare. Leta inte efter något, prester inte, planera inte. Bara acceptera det faktum att du är accepterad.

Bara acceptera det faktum att du är accepterad... av Gud själv. Och detta som en god, rent av nödvändig, förutsättning för att acceptera andra, sådana de är. Acceptera andra så att vi gemensamt kommer fram till det angelägna och väsentliga... till den enhet som ger världen, ja oss alla... tro, hopp och kärlek.

Amen

I våra psalmböcker finns en psalm som heter *Hjälp oss att acceptera*, nummer 465. Och som av en händelse så är det min pappa som skrivit den svenska texten till denna psalm med ursprungstext av den tidigare ledaren för Kyrkornas Världsråd Fred Kaan.

Vi sjunger psalm 465